

CHRONICLE

www.studentsummit.cz

8. BŘEZNA 2008

5/XIII

- Současná situace v Kosovu
- Komunikujete správně?
- Marie Chatardová o diplomatickém protokolu
- EU očima Petra Kanioka

Jaroslav Kubát,
organizační koordinátor

Vážené delegátky, vážení delegáti, dostává se vám do rukou poslední číslo workshopového Chronicle druhého ročníku Pražského studentského summitu (PSS), ale nezapomínejte – na závěrečné Konferenci bude Chronicle k dispozici každý den! To však již trochu předbímám, tak tedy po pořádku. Co vás dnes čeká: V úvodní společné části se dozvíte mimo jiné poslední a nejdůležitější informace před slavnostním zahájením Pražského studentského summitu, které se letos bude konat v hotelu Hilton Prague. Zároveň vám nabídneme důležité informace o tom, jak bude samotná Konference PSS již tradičně v Kongresovém centru Praha probíhat. Čeká vás poslední úprava agend v jednotlivých Modelech a výborech a jejich schvalování. Samozřejmě dojde i na diskusi podle Jednacího řádu, a zde bych si dovolil vám všem doporučit jeho nastudování, aby náhodou nedošlo k podobným průtahům, které jsme mohli sledovat při nedávné prezidentské volbě.

Většina z vás, delegátů, má za sebou pět přípravných setkání na půdě Vysoké školy ekonomické, kde jsme se snažili připravit vám, jak doufám, zajímavý program. Věřím, že jste se dozvěděli mnoho zajímavých informací ať už od nás, nebo od pozvaných hostů.

Přeji vám, abyste na závěrečné konferenci PSS zúročili všechny své nabyté vědomosti a zkušenosti z pěti přípravných setkání, které jsme pro vás v letošním druhém ročníku PSS připravili.

Za celý tým organizátorů Pražského studentského summitu vám ještě jednou přeji hodně úspěchů v jednání na závěrečné konferenci a mnoho úspěchů ve vašem dalším konání.

Jaroslav Kubát

Dámy a pánové... ...děkuji vám za pozornost

Sedíte ve svém výboru a jednání je v plném proudu. Už máte v hlavě připraveno pár věcných poznámek, které byste rádi vznesli, ale váháte. Mám se přihlásit do debaty? Vždyť jsem ještě nemluvil/a! Neřeknu nějakou hloupost? Nebude se mi třást hlas? Podobné otázky si jistě klade i slečna u vedlejšího stolu a delegát v modré košili sedící u dveří. Před lety podobně usilovně přemýšleli i současní členové Sekretariátu. Na tyto otázky přitom existuje časem prověřená odpověď: nebojte se a zkuste to! S několika tipy se vám pokusí poradit i následující text.

Je jasné, že trochu jiná pravidla platí v situaci, kdy se bavíme s kamarádkou, a jiná, když přednášíme stanovisko svého státu před zaplněnou aulou. My se stručně soustředíme na několik

základních pravidel týkajících se druhého případu, se kterým se budete setkávat na Summitu.

Když hovoříme tváří v tvář publiku, komunikujeme nejen **verbálně**, tedy tím co a jakými slovy říkáme, ale také **neverbálně** (či nonverbálně) neboli tím, jaká přitom používáme gesta, mimiku a jak se pohybujeme ve vymezeném prostoru. Obojí tvoří celkový dojem, který o nás posluchači získají.

Než řekneme první slovo...

...je důležité **se správně nadechnout**. Pro odbourání trémy odborníci doporučují se několikrát zhluboka nadechnout a vydechnout. Nemusíme funět jako po fotbale, lze to udělat i velmi nenápadně. A ještě jedna zdánlivě banální poznámka úvodem: Před jakýmkoliv veřejným projevem je vhodné **zbatvit se žvýkačkou**;

Pokračování na straně 3

„Udržet fungující rodinu je podle mého názoru největší problém diplomacie,“ říká Marie Chatardová

Hlavním hostem čtvrtého workshopu byla Marie Chatardová, ředitelka Diplomatického protokolu Ministerstva zahraničních věcí, která do roku 2005 působila jako velvyslankyně České republiky ve Švédsku. V současnosti je mimo jiné členkou Katedry západoevropských studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy.

Pokračování na straně 2

Pokračování ze strany 1

V návaznosti na vaši přednášku se nemohu nevrátit k oné otázce týkající se počtu sobů ve Švédsku, kterou vám položil váš nadřízený. Vzpomínáte si ještě, jak jste tenkrát odpověděla?

Nejste první, kdo se mě na tuto otázku ptá poté, co toto zmíním. Já jsem samozřejmě nevěděla, kolik je ve Švédsku sobů, a upřímně si myslím, že to přesně neví nikdo. Mám dojem, pokud si dobře pamatuji, že jsem odpověděla v tom smyslu, zda by to ten můj kolega sám věděl. Ono totiž vůbec nejde o to, zda na takovéto otázky dokážete odpovědět správně, ale o to, jak zareagujete – zda nezačnete koktat, nebo se červenat a zda dokážete hbitě zareagovat na stejné úrovni, na jaké vám ta otázka byla položena.

Jakou největší potíž s velvyslanci cizích zemí jste měla za dobu, po kterou působíte jako ředitelka Diplomatického protokolu (DP)?

Nemohu říci, že bych měla nějakou výraznou potíž, spíše se jednalo o spoustu drobností, jako jsou například problémy s parkováním před ambasádami, problémy se ztrátami diplomatických průkazů, či s diplomatickými SPZ na automobilech v případě, že dojde k jejich odcizení. Také se jedná o problémy s neplacením nájmu, ale k žádnému podstatnému incidentu zatím nedošlo.

Popište nám ve stručnosti váš pracovní den.

Na této práci je velice zajímavé to, že se ani jeden pracovní den nepodobá. Typicky přicházím do kanceláře kolem osmé hodiny ráno, podívám se na poštu, která nám chodí čtyřikrát denně. A potom začínají přijetí – denně přijmu dva až tři velvyslance, a to z různých důvodů. Třeba končí svou misi v České republice, v tom případě se jedou rozloučit, nebo naopak přijíždí nový velvyslanec a předává kopie pověřovacích listin. A nebo se pouze chtějí představit. Potom nastává vyřizování spousty administrativních povinností, jakým je například podepisování různých kopií pověřovacích listin českých velvyslanců, nebo podepisování telegramů. Se svým odborem se také často snažím dělat porady, jednak abych věděla, co se chystá a co kdo dělá, a jednak abychom své činnosti zkoordinovali. Hodně času také zabírá příprava návštěv ministrů zahraničních věcí, či různá přijetí u pana ministra.

Jaké styky udržuje ředitelka DP s ministrem zahraničních věcí České republiky? Jak často spolu komunikujete?

My spolu komunikujeme nepravidelně, když je to zapotřebí, protože jakýkoliv ministr nemá čas na to, aby se svými podřízenými hovořil, kdy se mu zachce. Tedy komunikujeme spolu tehdy, když ho například přivádím do nějakého salónku v rámci ministerstva, kde má jednání se zahraniční delegací – a poté ho samozřejmě odvádím zpět. A vždy před příjezdem nějaké zahraniční návštěvy máme společné sezení, kterého se účastním i já jako ředitelka Diplomatického protokolu.

Pokud ještě zůstaneme u DP, s jakým největším společenským faux pax jste se setkala?

Těch drobných faux pax se najde hrozně moc. Já si vzpomínám na jednu hodně formální večeři, při které byl na stole postaven popelník, ve kterém byl takový drobný prášek. Ten sice vypadal jako pepř, ale sloužil k udušení cigaret. A hlavní pozvaný na tuto večeři nám začal něco vyprávět a jak byl zabraný do onoho povídání, tak sáhnul do toho popelníku a začal si to sypat do talíře. Bohužel se tomu už zabránit nedalo a jemu pak samozřejmě vadilo to, že se to jeho jídlo nedalo sníst. A nebo jsme jednou u nás na residenci pořádali večeři. Jedna paní velvyslankyně, která v ruce držela kávu, se prudce rozmáchla a ten hrnek se překotil. Samozřejmě se hned začala omlouvat, že ji mrzí, že mi to tam tak polévá, ale nevěděla, že ta káva teče přímo do její otevřené kabelky. Takových věcí se ale najde spousta.

Jak se dá skloubit role matky a manželky s takovouto profesní kariérou?

V tom je problém, dá se to totiž poměrně špatně. Mně se to daří díky tomu, že mě manžel maximálně vychází vstříc, že částečně obětoval svou kariéru. Máme tři děti a s našimi dvěma mladšími syny zůstal doma on a právě to mi umožnilo pracovat. Když jsem byla ve Švédsku, tak tam bylo spolu se mnou akreditováno asi osmnáct velvyslankyň z různých států a pouze s jednou další tam byl manžel. Ostatní byly buď rozvedené, svobodné, nebo jejich manželé zůstali v domovských státech a vídali se tak asi jednou za půl roku. To je podle mého názoru největší problém diplomacie – udržet fungující rodinu. Na druhou stranu je ta práce tak zajímavá, že stojí za to pokusit se to nějak vyřešit.

-pj-

Další z cyklu tématických přednášek

V podvečer ve středu 2. února se v prostorách Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) uskutečnila již třetí přednáška věnovaná většímu zasvěcení letošních delegátů Pražského studentského summitu do mezinárodní problematiky. Zúčastněným umožnila lépe pochopit mezinárodní dění a často pomohla i k hlubšímu proniknutí do politiky a priorit zemí, kterou nyní zastupují.

Tématem, které prezentoval Martin Shabu, analytik AMO, byla Evropská bezpečnostní a obraně politika a boj s terorismem. Vystoupení bylo rozděleno do dvou částí.

V prvním bloku byla podána vyčerpávající přednáška, která obsahovala zejména faktické zhodnocení politických vlivů v Evropě. Například z ní vyplynulo i to, že EU, ač je často označována jako ekonomický obr, je na mezinárodní politické scéně spíše jen trpaslíkem. Shabu navázal představením

základní stavby Unie, tj. její pilířovou strukturou. Jedním z pilířů je právě výše zmíněná bezpečnostní a zahraniční politika. Většinu prezentace však vyplnilo podrobné rozebrání společné zahraniční a bezpečnostní politiky, zejména jejího postupného vývoje, způsobu fungování (tj. systému hlasování) a samozřejmě i shrnutí toho, čeho tento vývoj dosáhl.

Druhou částí byla diskuse vztahující se zprvu jen k tématu přednášky. Poté se přešlo k rozebírání dalších obdobných problémů, které byly přednášejícím analytikem výborně zodpovězeny. Po každé odpovědi se otevíraly dveře do dalších neprobádaných krajin mezinárodních vztahů a tedy i dalším zajímavým otázkám, které nakonec zarazil jen čas určený tomuto tématu.

Jan Braunsberger,
místopředseda CSD

Pokračování ze strany 1

žvýkání v průběhu projevu, před ním či po něm, zkrátka tehdy, má-li nás publikum na očích, je nepřijatelné. Žvýkačka nepatří nejen do komunikace, ale i do diplomatického protokolu (a samozřejmě nemá co dělat ani pod židlí, pod stolem či kdekoliv jinde).

Přednášíte-li projev ve stoje, neměli byste mít **ruku v kapse**, působí to nezdvořile vůči posluchačům. Pokud chcete ruku do kapsy schovat z nervozity, můžete mít místo toho v ruce třeba desky, papír či tužku (podle situace). Takové předměty pro vás mohou být jakousi „pojistkou“ a pomohou vám v momentu, kdy nevíte, jak gestikulovat. Není však třeba máchat deskami ve vzduchu či „učitelsky“ ukazovat tužkou; vše by mělo být decentní. Rukou bychom si samozřejmě neměli jakkoliv zakrývat či podpírat obličej, ani se drbat na hlavě.

Projev pro publikum

Velmi důležitý je při komunikaci obličej – **mimika** a zejména tzv. **eye-contact (oční kontakt)**. Posluchače si získáte tím, když se na ně budete při projevu dívat. V menší skupince je dobré rovnoměrně věnovat pozornost každému, nesoustředit se jen na slečnu v první řadě či mladíka na kraji. Máte-li před sebou větší publikum, zkuste se střídavě zaměřit na různé části publika; v sále se čtyřmi sty lidmi těžko pohlédnete do očí každému. Pokud projev čtete z listu, zkuste se ho předem alespoň částečně naučit a střídajte pohled do papíru s pohledem k posluchačům. Není nic nudnějšího než řečník stojící za pultíkem, který svůj projev čte bez jediného kontaktu očí s publikem.

S publikem či řečnickým partnerem komunikujeme také svým **úsměvem**. Jistě se nehodí usmívat se při projevu o situaci dětských vojáků v Africe, ale i během vážného jednání se určitě najdou chvíle, kdy je úsměv na místě a pomůže uvolnit atmosféru. Postupem času lze „vycvičit“ svůj cit pro situaci, který nám pomůže zvážit, kdy bychom se měli jak chovat.

Technika: přítel, či nepřítel?

Pravděpodobně se někdy setkáte i s tím, že budete **hovořit do mikrofonu**. Základní pravidlo je zde jasné: mít vždy přístroj v optimální vzdálenosti od úst. To je třeba mít na paměti zejména, když držíme mikrofon v ruce a můžeme se s ním pohybovat. Většina neprofesionálů má přirozenou tendenci nedržet mikrofon trvale před ústy, ale postupně jej v zaujetí svého projevu a díky gestikulaci oddalovat. Tím rušíme posluchačův komfort a nutíme jej, aby se místo obsahu našeho projevu soustředil spíše na to, kdy už nás napadne mikrofon zase zpátky přiblížit...

Zdvořilost je namístě

Přestože se v tomto článku zaměřujeme spíše na technické aspekty projevu a přípravu obsahu opomíjíme (neboť to je další samostatné téma), nezapomeňme na dvě formality patřící na úvod a konec

projevu. Každé naše vystoupení je někomu adresované, někdo jej (snad) poslouchá, někdo sedí v sále. Musíme zvážit, **koho v úvodu oslovíme**. Při standardním jednání ve výboru stačí krátké oslovení (například když jsme nějakým jiným delegátem na něco tázání, můžeme jej v odpovědi oslovit). Velké projevy, třeba při slavnostním zahájení Summitu, obvykle vyžadují širší oslovení – hostů, předsedajícího, kolegů... Oslovení je vždy třeba přizpůsobit situaci – neměli bychom nikoho urazit, ale zároveň bychom neměli oslovováním zaplnit polovinu našeho projevu.

Na konec projevu – opět především „velkého“ – patří **poděkování za pozornost**. Dáváme tím publiku najevo nejen úctu, ale především vysíláme signál, že jsme v závěru našeho vystoupení (pokud to třeba posluchači nepoznali z předchozí pointy či tónu hlasu). Poděkování za pozornost jako tečka za projevem je i pomůckou pro nás, hlavně když se chystáme opustit řečnický pultík – nemusíme rozpačitě přešlapovat či dokonce nijak mávat, stačí poděkovat, mírně pokynout hlavou a přirozeně odejít.

Platí také, že každý z nás má určitá „**vycpávková**“ **slova**, kterými skoro nevědomky „obohacujeme“ svůj projev (pokud ho přednášíme spatra). Tato oblíbená slůvka známe všichni: prostě, jako, vlastně... A víme také, jak nepříjemně působí, když někdo často užívá jakési dlouhé hm či ehm. Pro projev je důležitá také vhodná melodie hlasu, srozumitelné vyslovování celých slov (pozor na polykání koncovek), rychlost mluvy – a samozřejmě: v případně veřejných vystoupení bychom měli užívat **spisovnou češtinu**.

Domácí příprava

Pokud se připravujete na nějaký větší projev, například při zahájení Summitu, vyzkoušejte si jej přednést **nanečisto**. Můžete ho říct třeba před zrcadlem, v případě psaného projevu je užitečné si změřit i jeho trvání v mluvené podobě. Dobrým pomocníkem pro trénink komunikace a zejména větších veřejných projevů je i diktafon. Neděste se, pokud vám bude připadat váš hlas ze záznamu příšerný. To si myslí o svém hlasu většina lidí, protože jsme zvyklí sami sebe poslouchat úplně jinak, než jak nám to zprostředkuje nahrávací zařízení. Ve skutečnosti jsme na tom o mnoho lépe, než se nám zdá.

A co dál?

Zmínili jsme zde ve stručnosti jen několik málo základních pravidel spjatých s komunikací a veřejným vystupováním. Neznamená to však, že když nezapomeneme odložit žvýkačku a poděkujeme na konci projevu za pozornost, jsme ti nejlepší řečníci a komunikátoři. Jádrem komunikace je především **zaujmout našeho partnera, srozumitelně mu předat naše sdělení** a především – klíčové je umět **dobře naslouchat**.

Zdá se vám toho hodně? Ano, ale nikdo není dokonalý a neumí vše. Postupně můžeme jednotlivé součásti našeho projevu vylepšovat. Když víme, co děláme špatně, snáze se nedostatků – třeba vycpávkových slov – zbavíme. Pražský studentský summit vám nabízí příležitost, jak si více či méně veřejné projevy bezbolestně vyzkoušet. Ve škole či v dalším životě se vám tyto zkušenosti zaručeně budou hodit.

Hana Valentová

P.S. Třeba vám pomůže, pokud se zamyslíte, který z řečníků ve vašem okolí vás zaujal a proč. Je to babička, protože mluví klidným a příjemným hlasem? Je to moderátor v televizi, protože hovoří spisovně? Je to komunální politik u vás ve městě, protože umí oslovit dav lidí na náměstí? Je to váš učitel, který má své skoro pořád ruku v kapse, ale dokáže poutavě vyprávět?

Was Putin's Foreign Policy Successful in Advancing Russian Interests?

Zdroj: google.com

When Putin became Russian President in 1999, Russia embarked on restoring its influence in the world. More than ever, today's Russia fills the front pages of newspapers as it plays an ever increasing role in the international arena, be it Kosovo or the Iranian nuclear program. The beginning of Putin's presidency brought a shift in

Russian foreign policy as Moscow came to realize the limits of its own power and thus began to pursue a more rational foreign policy. Having said that, this was not solely Putin's achievement; foreign policy misadventures of the Yeltsin era had made this transformation quite inevitable. As Richard Sakwa argues, Putin helped precipitate a return to normalcy, country's conduct of foreign policy notwithstanding. Simply put, Russian foreign policy's aim was to become to maximize the political and economic gains, while minimizing possible cost. One can argue that Putin's push for a more pragmatic foreign policy could best be described along the lines of the Realist theory.

In order to illustrate the rise of pragmatism in Russian foreign policy thinking, one has only to think of the events in the wake of the terrorist attacks on Washington and New York on September 11, 2001. Following the terrorist attacks, Putin was quick to offer his support for the US-led war on terrorism. This move was significant in more than one respect. Indeed, it is no exaggeration that Putin's support for the US was of momentous consequences for Russian foreign policy. Apart from offering moral support, Putin gave his consent to the basing of American troops in Central Asia in the run-up to the US intervention in Afghanistan. Bobo Lo notes that "Putin's decision represented a victory for pragmatism over a stereotyped and anachronistic mindset". By supporting Washington, Putin came to recognize the preeminence of the USA as the only super power, while trying to make the best of the new geopolitical reality. Indeed, there was very little Russia could have done to prevent US troops from entering Central Asia and Putin knew that full well. On the plus side, he has not only linked his support for the American-led war on terrorism with Russia's own struggle with terrorism, namely in the South Caucasus, but also, at least in the short-run, managed to maneuver Russia into the position of a key US ally. This strategic gamble paid off in that Bush's administration granted Russia some political and economic concessions in return for Russia's support, thus heightening Russia's importance in the international arena.

In the post-Soviet space, Putin intensified the process of economization of relations with the countries of the region. Last

years of the Yeltsin era were marked by abandoning abortive attempts to reintegrate the post-Soviet space, as the policy of lavishly doling out money and cheap energy to Moscow's allies in the region proved both too costly and ineffective. This lesson was not lost for Putin.

On the other hand, Moscow set out to deepen its ties with friendly post-Soviet states entangling them in a rather elaborate network of Russian sponsored regional groupings, such as the Collective Security Treaty Organization (CSTO), Eurasian Economic Community (EURASEC) and Shanghai Cooperation Organization (SCO). Moreover, Russia has recently been successful in limiting the US presence in Central Asia by courting those states who first offered its territory to US troops but later fell out with Washington over policy differences. Last but not least, Russia moved to raise gas and oil prices even for its most trusted allies. This was barely done with profit in mind and once again proved Moscow's brutal pragmatism.

As far as the European Union is concerned, Russia often finds it difficult to come to terms with the fact that the strange creation called the EU even exists. From the Russian point of view, it is always preferable to deal bilaterally with individual member states. This is not simply because Kremlin has hard time figuring out how to talk to the EU as a supra-national entity, but also because Moscow believes it has much more to gain from trying to play individual member states off against each other. Thus, Russia invests heavily in developing bilateral relations with key EU members, such as France, Italy, and Germany. However, this is as much attributable to Russia's strategy as to little understanding of the EU as an actor to deal with on the part of Russia.

Finally, we should discuss what some point out to be a growing rift between Russia and the West. Putin's Munich speech, where he harshly castigated the US foreign policy and Russia's subsequent suspension of the CFE treaty are just a few examples of worsening relations. Not to mention Washington's decision to build part of its missile defense in Central Europe, which is no doubt going to continue to poison the US-Russia relations for years to come. The radar debate quite clearly demonstrates Russia's obsession with hard security. Regardless of American assurances, Russia views the US intentions with suspicion, as for Moscow any increase in the US military capabilities in Europe may pose a direct threat to Russia's security in the long run. However misplaced Moscow's fears might be, we have to understand that Kremlin's foreign policy thinking operates in the Realist mold.

When accounting for the worsening of Russia's relations with the West, we should always try to see the larger picture. Since last year was marked by ranging rivalry among different Kremlin factions, whose real scope can only be guessed, and an election in which the regime, more often than not, openly appealed to Russian nationalism, the turn for the worse in relations with the West should be seen as a temporary aberration, rather than a long term trend. One can expect that once a new Russian president is elected, Russian foreign policy will become less antagonistic.

„Víte, jaké jsou dvě nejčastější lži ve WTO?“

Pane Pospíšile, pracujete jako vedoucí úseku WTO ve Stálé misi České republiky při Evropských úřadovnách OSN v Ženevě. Co si má delegát Pražského studentského summitu pod touto funkcí představit?

Zastávám funkci zástupce Stálého představitele ČR při Světové obchodní organizaci, což znamená, že spolu s kolegy (celkem jsme čtyři) zastupujeme zájmy ČR, které ve WTO máme. Jde pochopitelně nejen o naše práva vůči ostatním členům, ale také o povinnosti.

Náplň činnosti našeho úseku se výrazně změnila po vstupu České republiky do Evropské unie (EU). Řada významných povinností v oblasti obchodní politiky přešla na Společenství a ve WTO je nyní prosazuje Evropská komise. Proto je naším novým úkolem spolupracovat na přípravě pozic, které ČR prosazuje v Bruselu. Zároveň v Ženevě „dohlížíme“ na to, jak je Komise v této činnosti úspěšná. Také se snažíme prosazovat naše zájmy v oblasti mnohostranné obchodní politiky v jednáních s partnery mimo EU. Náš vstup do Unie tedy neznamená zánik české obchodní politiky, jen změnu nástrojů pro její vykonávání.

Stálá mise v Ženevě se podílí například na řešení otázek v oblasti obchodu, životního prostředí, lidských práv, odzbrojení, ale i vědy a výzkumu. Můžete její činnost blíže popsat?

To je otázka, kterou bychom mohli strávit zbytek dne! Znáám pochopitelně především „svou“ WTO, i když jsem se věnoval určitý čas také některým agendám OSN, takže úplný obrázek vám dát nemohu. Ostatně sama Stálá mise má v portfoliu více než čtyři desítky mezivládních organizací, jak se můžete dočíst na naší stránce www.mzv.cz/geneva.

Ta práce je velice rozmanitá. Účastníme se zasedání WTO (řádných, mimořádných, neformálních), moře času trávíme na koordinacích uvnitř EU, setkáváme se bilaterálně s delegacemi, které mají stejné zájmy jako my, i s těmi ostatními. Jsme například členem slupiny liberálně smýšlejících zemí uvnitř EU, takže se někdy scházíme a „ladíme noty“ před zasedáními, na kterých pak naše pozice uplatňujeme. A samozřejmě, k životu diplomata patří společenské podniky, jako pracovní obědy či recepce. Někdy je takové pečlivě připravené „náhodné“ setkání na recepci přínosnější, než hodina strávená na nějakém rozvrklém zasedání či poradě.

Získávání informací či jejich předávání je ale jen jedna polovina. Ta druhá spočívá v přenosu informací do ústředí, tedy do Prahy a nyní i do Bruselu, na naše Stálé zastoupení. Trávíme hodiny sepsáním různých zpráv, informací či podkladových materiálů pro potřeby ústředí nebo reakcemi na ně.

Za určitých okolností můžete jako člen mise také získat nějakou volenou funkci uvnitř WTO, tedy předsedat některému z výborů, pracovních skupin či rad této organizace. Na jednu stranu je to velká čest, na stranu druhou obvykle spousta práce navíc. Ale ta práce je opravdu neskvěle zajímavá, protože umožňuje dostat se do středu dění ve WTO.

Trochu vím, o čem mluvím, protože za dobu svého působení při WTO předsedám již čtvrtému orgánu. Tentokrát je to Výbor pro specifické závazky, který funguje pod Radou pro obchodní služby. Mám tu zcela opačnou zkušenost, než v roce loňském, kdy jsem byl ve Výboru účastníků dohody o liberalizaci výrobků informačních technologií „zavalen“ prací a delegace mě neustále pověřovaly konzultacemi a jednáními, včetně setkáním se zástupci průmyslu a Symposia k 10. výročí vzniku této dohody. Ve službách

je momentálně patová situace a výbor hledá věcnou náplň. A to je také úkolem předsedy, najít témata, která by delegace měly projednat a přesvědčit je, aby to opravdu udělaly.

Jak jste se k práci ve WTO dostal?

Náhodou. V průběhu studia na Právnické fakultě UK jsem se zabýval právem Evropských společenství (EC), takže po skončení jsem měl nastoupit do jedné zahraniční právnické firmy nebo na Ministerstvo zahraničních věcí, ale z různých důvodů nakonec ani jedna možnost nevyšla. Tak jsem si sedl doma k telefonu a řekl, že počkám, kdo se ozve první. A ozvalo se Ministerstvo průmyslu a obchodu, které mi nabídlo práci v odboru mezinárodních ekonomických organizací, konkrétně práci se zaměřením na GATT (hovoříme o roku 1994, kdy WTO ještě neexistovala).

Nabídku jsem přijal, zapracoval se na zboží agendy, následně byl vyslán do Ženevy na Stálou misi, kde jsem strávil téměř pět let. Po návratu jsem se vrátil do svého „mateřského odboru“, kde mi bylo svěřeno oddělení nezbožových dohod, tedy taková „duše“ WTO, čímž jsem se seznámil podrobně i s ostatními částmi činnosti WTO. V roce 2003 jsem byl opět vyslán do Ženevy, nejprve jako řadový diplomat, ale v průběhu vyslání jsem byl povýšen.

Jakou politiku Česká republika ve WTO prosazuje?

Liberální, tedy otevřenou a transparentní. Samostatná ČR byla „dobrým žákem ve třídě“. Po vstupu do EU se snažíme pokračovat v této politice i uvnitř Unie. Našimi spojenci jsou takové členské státy, jako je Švédsko, Dánsko, Estonsko, Spojené království, Lotyšsko a v řadě oblastí i Irsko, Nizozemsko, Rakousko či Německo.

Pokračování ze strany 5

Velkou část vaší práce v současné době zabírá příprava na předsednictví České republiky v Radě EU. Jak ta probíhá?

Je obvyklou praxí předsedajícího členského státu posílit výrazně počet diplomatů, protože nárůst práce v období oněch šesti měsíců je obrovský. Proto se i my snažíme získat z ústředí experty, kteří by nám pomohli s tímto úkolem. Nepatříme mezi velké mise, takže se v podstatě snažíme náš počet zdvojnásobit, což považujeme za skutečně minimalistickou variantu.

Snažíme se pečlivě sledovat působení předcházejících PRES, zejména v první polovině každého roku, protože schéma zasedání bude nejspíše podobné. Monitorujeme dění v mezinárodních organizacích a snažíme se odhadnout, zda program zasedání v době našeho PRES bude standardní, odlehčený či zda naopak na nás vyjde příprava nějaké výjimečné události, jako je například ministerská konference.

Měl byste pro nás nějakou perličku či zajímavou historku ze Ženevy?

WTO je anglosaské dítě, takže pokud znáte seriál „Jistě, pane ministře“, tak si můžete udělat představu, jak to u nás funguje. Mnohokrát jsme si říkali, že by stálo za to zpracovat slovníček základních termínů pro nové kolegy, aby se snáze orientovali v používané hantýrce. Málokdo si totiž uvědomí, že věta: „Předložený text návrhu je opravdu zajímavý. V zásadě s ním souhlasím, snad až na několik drobných textových poznámek.“ ve skutečnosti znamená: „Takovou hloupost jsem už opravdu dlouho neviděl, to se musí úplně celé přepsat!“. A perličky? Víte, jaké jsou dvě nejčastější lži ve WTO? „Pane předsedo, nejsem specialistou na tuto otázku, ale ...“ a „Budu stručný!“.

-mb-

Březen – do Hiltonu vlezem aneb měsíc pátý (konec první části)

Cožpak vás vábím? Dvořím se vám snad? Či do očí vám nevyznám pravdu, že vás rád nemám? Nemohu mít rád? Oheň v krbu dohořívá, už hasne světlo kmitavé. Každý elf a každá víla, ať jak ptáček skáče teď. Všichni se mnou zpívejte, tancejte a hopsejte...

Dámy a pánové, můj čas se blíží. Včera složil nový prezident starý slib. Na Hradě se nic nezmění. Ale mně nejde o Hrad. Václav Klaus vyhrál jen díky korupci a přeběhlíkům. Ve veřejné volbě se každý mohl projevit svobodně, nikdo neměl strach ze stranického vedení. Prostě všichni sociální demokraté chtěli volit pana Švejnara. Až na tři pány, kteří určitě dostali nějakou tu Dalíkovu igelitku. Bylo by to nenápadné, ve veřejné volbě totiž vůbec nebyli nenápadní. V tajné by nikdo nevěděl, jak hlasovali. Přesto jsem si přeci jen pár oveček vyfotil. Pro jistotu. Však si možná vzpomínáte, ne? Já totiž neuznávám porážku, já vždy jen vyhrávám, dámy a pánové. Kde jsem oči nechal? Když jsem k tobě spěchal?

Kosovo? Kdo může být tak pošetilý a uznat jeho nezávislost? Vždyť je to absurdní. To já odmítám. A to jsem kocour černočerný jak noc. Z Kosova bude precedens, který vyvolá jen další násilí a nenávisť. A to jsou dvě slova, která nejsou v mém slovníku.

Teď je ta nejčernější chvíle noci, kdy hroby PUKají a z pekel mor se line do světa. Teď živou krev bych lokal a páchal skutky, že by na ně den se štilil pohledět. (Akt III., scéna 2). Všichni jsme jen herci na velikém jevišti. Ať už v politice či v životě. Každý

den vstupujeme do oné uznávané arény sehrát ono představení. Mnohdy divadlo na divadle. Svět je plný přetvářky, masek, póz. Lidé odsuzují politiku a politiky. Ale my na Modelu je trošku chápeme a na Konferenci pochopíme, jaké to je hádat se několik

hodin o jedné větě v rezoluci. Nežijeme za první republiky. Každý hájí své zájmy, sobeckost a egoismus jsou normální lidské vlastnosti. Neidealizují si svět, beru ho jako fakt. Klima se mění a měnit bude, mír ve světě nenastane. Jen věřím, že se z lidí nevytratila elementární slušnost.

Říkáte si, kdo tady pořád píše a předhazuje vám své názory, které bere jako pravdivé? Kdo sype ty střípky úvah a myšlenek zamazané od uhlí? Odkud přichází a jestli oblečení na posledním workshopu něco znamenalo? Napovím vám. Napoví vám astrologie. Data. Je to prosté – jsme spřízněni, propojeni. Jsme skoro jako dvojčata. Jsme na vás dva. Jsem do srdce řeka, v ní síť, v níž chceš být zcela jistě polapen. Končí přípravná část. Jste připraveni? Ještě je čas. Těšíte se? Na oběd v Hiltonu?

My dva se zatím loučíme. Budeme brzy plnou parou zpět.

Jestli jsme se nelíbili, pomyslete na chvíli, že jste jenom jako spali a my všichni se vám zdáli. Že náš příběh byl prelud jen a tahle hra pouze sen.

Konec první části... To be continued... Coming soon... V lepších zítřcích...

©Vás deleGAT(TO)

Kosovo není jediným nevyřešeným konfliktem

Zdroj: aktualne.cz

Z mezinárodního hlediska nejaktuálnějším bodem agendy Rady bezpečnosti (RB) na letošním Summitu je bezpochyby otázka statutu Kosova. Nic na tom nemění fakt, že z pohledu Kosova je od 17. února 2008 tato otázka vyřešena. Třetí březnovou neděli vyhlásilo Kosovo samostatnost a první uznání (od Afghánistánu) na sebe nenechalo dlouho čekat. Jednání na nejvyšší úrovni, která tuto událost doprovázela, jasně ukazují, že Kosovo zůstává problémem, který mezinárodní společenství rozděluje. Mimořádné jednání Rady bezpečnosti skončilo předem očekávaným výsledkem, tedy bez výsledku. Jednání na úrovni ministrů zahraničních věcí EU v pondělí 18. února, které mělo být pokusem o dojednání společného postupu EU při uznávání kosovské samostatnosti, došlo k závěru, že jednotlivé členské země budou postupovat v tomto směru samostatně. Proti uznání Kosova se staví několik členů EU v čele se Španělskem a Řeckem, pro uznání se vyslovila naopak Francie, Německo a Velká Británie. Další členské země EU, včetně České republiky, zaujaly vyčkávací postoj a Kosovo pravděpodobně uznají v horizontu týdnů až několika měsíců.

Napětí, které mezi Srby a kosovskými Albánci panuje, má vícero zdrojů – historické, náboženské a etno-politické. Základem pro jednání RB na druhém workshopu se stala zpráva zvláštního zmocněnce Generálního tajemníka OSN Martiho Ahtisaariho. Ahtisaariho hlavním doporučením je nezávislost Kosova, ovšem pod mezinárodním dohledem. Počítá také se značnou ochranou práv srbské menšiny – týká se to jak záležitostí kulturních a jazykových, tak politických (zastoupení srbské menšiny ve všech klíčových institucích). Ahtisaari vidí jako hlavní překážku rozvoje Kosova právě nejasnost jeho statutu, zároveň je přesvědčen, že dohoda mezi oběma stranami není možná. Podle zprávy získá díky samostatnosti Kosovo přístup k mezinárodním finančním institucím, stejně jako motivační faktor v podobě možnosti vstupu do EU. Na druhé straně kosovské představitelé donutí samostatnost k efektivnější činnosti. Významný prvek Ahtisaariho zprávy, kterým je aktivní účast srbské menšiny v Kosovu na správě věcí veřejných, se ovšem zdá být pro nejbližší období utopii. Představitelé srbské menšiny vyhlásili bojkot kosovských institucí a v tomto postoji jsou podporováni Bělehradem.

Srbsko totiž pokládá oblast Kosova za svou integrální součást a omítá se jí vzdát. V prezidentských volbách, které v Srbsku proběhly na přelomu ledna a února tohoto roku, bylo Kosovo ústředním tématem. Prezidentský mandát nakonec obhájil Boris Tadić, který těsně porazil zastánce radikálního postoje Tomislava

Nikoliće. Přesto stojí Srbsko na pokraji vnitropolitické krize kvůli sporu mezi premiérem Koštunicou a staronovým prezidentem. Ve hře je otázka vývoje vztahů mezi EU a Srbskem. Tadić preferuje umírněný postoj a budoucnost Srbska vidí v EU navzdory silící krizi ve vzájemných vztazích. Vláda premiéra Koštunice na druhé straně zaujala nekompromisní postoj a vůči státům, které Kosovo uznají (tj. i většině členů EU), hodlá postupovat soudně formou žaloby u Mezinárodního soudního dvora. Srbská vláda rovněž prohlásila misi EU skládající se z 2 000 policistů a soudců mířící do Kosova za okupační. Ve světle těchto skutečností je těžko předvídatelné, kdy se vztahy mezi EU a Srbskem vrátí do více konstruktivní atmosféry.

Srbsko je ve svém úsilí podporováno na mezinárodním poli zejména Ruskem a Čínou, jejichž hlavním argumentem je hrozba vytvoření precedentu, který by posílil separatistické tendence na jejich území či v jejich sousedství. Obě země rovněž argumentují, že kosovská samostatnost musí být schválena Radou bezpečnosti OSN, zároveň však hrozí vetem v případě srbského nesouhlasu. Takový souhlas je ovšem v současnosti krajně nepravděpodobný. Srbsko není ochotné ze svého postoje ustoupit ani za cenu vstřícnějšího postoje EU v otázce srbského členství. V Srbsku tak sílí hlasy požadující odklon od cesty k EU směrem k silnějším vazbám na Rusko. Prezidentské volby sice ukázaly, že takové hlasy jsou stále v menšině, poslední vývoj však může převážít misky vah.

Zdroj: aktualne.cz

Kosovo ovšem není jediným nevyřešeným konfliktem, kterým se Rada bezpečnosti pravidelně zabývá. Mezi další problémy podobného charakteru patří odtrženecké regiony Podněstří (Moldavsko), Jižní Osetie a Abcházie (Gruzie), Náhorní Karabach (Ázerbájdžán) nebo Severní Kypr. Každý nevyřešený konflikt má svá specifika, která z něho činí zvláštní případ, nicméně všechny představují vážnou hrozbu bezpečnosti, pokud nebudou řešeny pokojným způsobem. Je tedy pravděpodobné, že se nejméně jeden z těchto „zamrzlých“ konfliktů objeví na agendě RB v průběhu letošní Konference.

Michal Pečeňa,
místopředseda Rady bezpečnosti

Michal Thim,
místopředseda Rady bezpečnosti

Model OSN

Generální partner

Hlavní partner

Univerzitní partner

Microsoft

Partner Světové obchodní organizace

Na slovíčko s Tomášem Linhartem, delegátem Čínské lidové republiky

Na úvod se nám, prosím, představ.

Jmenuji se Tomáš Linhart, studuji 2. ročník Školy mezinárodních a veřejných vztahů, je mi 17 let a na letošním Modelu zastupuji Čínskou lidovou republiku v novém výboru

– Světové obchodní organizaci (WTO). Ten jsem si vybral pro jeho konkrétnější zaměření, jelikož bych se v budoucnu rád věnoval buď obchodu na mezinárodní úrovni, nebo mezinárodním vztahům. Nutno podotknout, že rozhled v obou těchto oblastech mi Světová obchodní organizace rozhodně nabízí. Především ročník jsem byl členem argentinské delegace v Komisi pro udržitelný rozvoj (CSD) a Modelu se hodlám účastnit i v příštích letech, pokud budu mít tuto možnost.

Letos máš tu čest zastupovat Čínskou lidovou republiku. Bylo pro tebe těžké sžít se s tímto státem, jeho politikou a stanovisky?

Inu, těžké je slabé slovo. Jsem člověk pravicově a demokraticky založený, tudíž zastupování Číny jakožto „zlé“ země pro mě bylo spíše výzvou než radostí. Ačkoliv je to samozřejmě nová zkušenost, která spočívá v absolutním potlačování vlastních názorů, většinou mě to stejně baví.

Co si osobně, bez návaznosti na tvou delegátskou roli, myslíš o dodržování lidských práv v Číně?

Možná že se tím budu házet klacky pod nohy, ale co se dá dělat. Abych mohl „zvěrstva“, které se v Číně dějí, obhajovat, musel jsem si všechny tamní problémy vcelku detailně nastudovat a musím říci, že se mi to nikdy nečetlo příjemně. Leckdy bych si i během jednání ve výboru, když sem tam omylem zabrousíme z obchodu do politiky, dal lidově řečeno pár facek za to, jaké nepravdy vypouštím z úst. Doufám, že to nikdo nepoužije proti mně (smích). Čína je

země bezhlavě jdoucí po ekonomickém růstu a politické moci a rozhodně se nebojí hesla účel světi prostředky, díky kterému dupe po všem, co jí stojí v cestě, ať se jedná o lidi nebo přírodu.

Máš jako delegát nějaký vzor z mezinárodně – politické scény?

Ani ne tak vzor, jako spíš antivzor. A mohu jmenovat hned dva: Kim Ir Sen a Turkmenbaši.

Pokud bys měl možnost jim položit jednu otázku, jaká by to byla?

Jak se jim povedlo morálně, ba dokonce i fyzicky zlikvidovat miliony lidí s „pouhou“ kritikou okolního světa.

Vyhovuje ti způsob, jakým tvá delegace funguje? Pracujete jako tým, nebo spíše individuálně?

Abyste svou přípravou mohli obsáhnout tak významnou zemi – ekonomicky, politicky, počtem obyvatel a spoustou jiných aspektů, musíte zkrátka pracovat jako tým, a to se u nás děje. Pracujeme jako jeden muž, nebo také jako jeden socialistický národ (smích). Každý studuje problematiku, o které něco ví a která zasahuje do jeho výboru. Takto nabitě vědomosti si pravidelně vyměňujeme a naší informační sítí pak těžko proletí i smítka bavlny – což je mimochodem rostlina, která živí přinejmenším 700 000 našich zemědělců.

Co tě naposledy opravdu rozčílilo?

Pokud zůstaneme u Modelu, tak to byly asi delegátské projevy na minulém workshopu. I když mám humor rád a věci často velmi zlehčuji, ale co je moc, to je moc, a používání vulgarismů během proslovu ke skoro 300 člennému plénu už rozhodně humorné není. Co mě na Modelu nicméně baví je to, že se čas od času mohu odpoutat od toho běžného světa a stát se ponurým, vážným chlapíkem jednajícím o budoucnosti světa, s rudou vlajkou v ruce, odznáčkem v klopi, a udělat tak pár kroků vstříc lepší kariéře a uvědomějším životu (smích).

-pj-

RADA BEZPEČNOSTI

Na dnešním workshopu:

- přednáška na téma „Vodní zdroje;“
- jednání o podobě agendy na Konferenci.
- jednání o aktuálním dění ve světě;

Na čtvrtém workshopu se Rada bezpečnosti bohužel nesešla v usnášeníschopném počtu, příčinou byly především Národní srovnávací zkoušky, které probíhaly ve stejnou dobu. Delegáti,

kteří se dostavili, ovšem měli možnost zhlédnout zajímavou a užitečnou přednášku Jana Mühlfeita na půdě WTO, a dále se rozhodli navštívit své kolegy v různých výborech.

I. VÝBOR – VÝBOR PRO ODZBROJENÍ A MEZINÁRODNÍ BEZPEČNOST

Na dnešním workshopu:

- sestavení rezoluce ustanovující armádu OSN;
- vytvoření agendy pro Konferenci;
- jednání nad rezolucí a hlasování o pozměňovacích návrzích.

Čtvrtý workshop byl věnován problematice odminování. Toto téma otevřela Su Corcoran, bývalá pracovnice Landmine Monitor (organizace zabývající se monitorováním situace nášlapných min. pozn. red.), v úvodu svou prezentací, ve které delegátům představila jednotlivé druhy min a jejich účinky. Díky jejímu několikaletému působení v MAG, jedné z nejvýznamnějších neziskových

organizací angažujících se v odminování, nám mohla předat znalosti o způsobech likvidace nevybuchlých min. Po přednášce se ujal slova místopředseda David Petrbock, který krátce shrnul to nejdůležitější z přednášky, aby ani ti delegáti, kteří si nejsou dostatečně jistí v angličtině, nepřišli o workshopovou dávku informací, a nastínil úkoly, které na delegáty čekají na vyřešení v podobě rezoluce

na Konferenci. Jednání, které následovalo, se neslo v lehkém konstruktivním duchu. Jeho směr udávali tradičně delegáti Číny a Spojených států, kterým tentokrát chyběla výrazná opozice iránského velvyslance. O to více se prosazovala mexicko-britská klika. O zapojení všech států do diskuse se postarala Ghana, která vyzvala všechny do té doby mlčící delegáty k přestavení svých stanovisek.

II. VÝBOR – HOSPODÁŘSKÝ A FINANČNÍ VÝBOR

Na dnešním workshopu:

- společná přednáška WTO a II. výboru na téma „Rozvojové cíle tisíciletí a mezinárodní obchod;“
- prezentace stanovisek;
- přednáška k bodu agendy „Nerostné bohatství Střední Asie v kontextu mocenských zájmů rozvinutých zemí;“
- schvalování agendy.

Na předposledním přípravném setkání vystoupil ve II. výboru Jan Šír, doktorand na Katedře ruských a východoevropských studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. Tématem jeho přednášky byla otázka nerostného bohatství ve Střední Asii, a to v kontextu mocenských zájmů rozvinutých zemí, zejména Číny, Ruska a USA. Naši delegáti se tomuto tématu budou věnovat na dnešním workshopu – a sice jako poslednímu z předběžných bodů agendy.

Další na programu bylo představení bodu agendy „Odstraňování následků přírodních

katastrof“. Delegáty s problematikou formou přednášky seznámil odborný poradce Tomáš Vilím. Své znalosti si pak studenti mohli v praxi vyzkoušet při přednášení oficiálních stanovisek a zejména na simulované katastrofě, kterou pro ně připravila předsedkyně Jana Fabiánová. Krize se týkala zemětřesení v Íránu, při kterém umírali lidé a zároveň byl poškozen ropovod. Delegáti tedy museli tuto katastrofu řešit jak z hlediska humanitární krize, tak z hlediska ekonomických dopadů. V diskusi jsme opět mohli slyšet aktivní delegáty Ruska, Indonésie, Konga a USA.

 Embassy of Canada
Ambassade du Canada

Patron III. výboru VS
Pražského modelu OSN

Městská
část
Praha

Praha 7

CEELI INSTITUTE
PRAGUE

Informační centrum OSN
v Praze

THE PRAGUE POST

pražský deník

EKONOM

natoaktual.cz

PRAHA
ČESKÝ ROZHLAS 2

Evropské
noviny

III. VÝBOR – SOCIÁLNÍ, KULTURNÍ A HUMANITÁRNÍ VÝBOR

Na dnešním workshopu:

- *strašák jménem Jednací řád;*
- *diskuse nad posledním bodem agendy „Obchod s bílým masem;“*
- *krátké shrnutí všech workshopů;*
- *Studentský Summit – požadavky a informace.*

Tématem předposledního workshopu byl „Boj proti terorismu v kontextu lidských práv“. Naše pozvání přijal vzácný host – Karel Randák, bývalý ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace (česká civilní rozvědka). Přednáška pana Randáka se po chvíli změnila na diskusi, neboť delegáti využili jedinečné příležitosti pohovořit

s opravdovým odborníkem v oboru a kladli mnoho trefných dotazů. Dostávalo se jim odpovědí mnohdy kontroverzních, avšak vždy otevřených a přínosných, protože rozšířily pohled delegátů například na otázku ospravedlnění porušení lidských práv při boji proti terorismu nebo na systém odposlechlů v České republice.

Poté následovala krátká přednáška k často opomíjenému kuloárnímu jednání. O co víc byl tento bod programu neformální, o to víc si z něho, doufejme, delegáti vezmou ponaučení pro svou diplomatickou misi na závěrečné Konferenci.

A jak je pravidlem, tak nakonec byl čas vyhrazen delegátům a jejich diskusi nad již zmiňovaným tématem „Boj proti terorismu v kontextu lidských práv“.

Závěrem chceme pochválit všechny členy III. výboru za jejich šikovnost, připravenost i odvahu nováčků postavit se a hájit stanovisko svého státu.

CSD – KOMISE PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ

Na dnešním workshopu:

- *přednáška Mirka Havránka k tématu: „Energetická výživa lidstva;“*
- *diskuse k tématu;*
- *diskuse k agendě.*

S ohledem na blížící se Konferenci jsme se zaměřili na prohloubení dovedností delegátů a delegátek. Poslední ze série prezentací k tomuto tématu byla věnována argumentaci a její strategii. Ke svému závěru dospěl i výklad Jednacího řádu, který byl tentokrát zaměřen na proces schvalování dokumentů.

Tématem interaktivní přednášky Mirka Havránka byla ochrana biodiverzity. Delegáti se často zapojovali do výkladu a prokázali tak dobrou připravenost a značné odborné znalosti.

V následné diskusi jsme nebyli ochuzeni o již tradiční slovní přestřelky mezi USA a Čínou, skvěle si vedli též delegáti Velké Británie, Libanonu, Botswany, Vietnamu, Kataru a České republiky.

Na závěr si studenti poprvé vyzkoušeli projednávání návrhu rezoluce. Ocenili jsme přípravu a aktivitu delegátek USA a Velké Británie,

jejichž návrh rezoluce se stal dobrým podkladem pro diskusi. Dynamický závěr minulého setkání nám dává doufat v podobné nasazení delegátů i při schvalování agendy, nejdůležitějšího úkolu, který dnes delegáty čeká.

WHO – SVĚTOVÁ ZDRAVOTNICKÁ ORGANIZACE

Na dnešním workshopu:

- *finalizace posledních organizačně technických záležitostí;*
- *přednáška Milana Macka nejen o „Klonování“;*
- *jednání a hlasování o konečném znění agendy pro Konferenci.*

Čtvrtý workshop našeho výboru proběhl ve znamení jednání. Předseda Pavel Tesner tradičně představil program a vzápětí následovala prezentace, která měla delegátům přiblížit, jakou formu mají výstupní dokumenty, především rezoluce – tedy co to vlastně je rezoluce, jaké má části a jak ji správně napsat.

V dalším bloku delegáti prezentovali názory týkající se otázky trestu smrti. Tato příležitost jim byla nabídnuta na

minulém přípravném setkání a několik statečných jí využilo. Ostatní se snažili trefnými otázkami poukázat na nedostatky v obhajobě postoje a zároveň si všimat, co je na vystupování kolegů zaujalo. Netradiční bylo to, že studenti na chvíli vystoupili z klasických rolí zástupců států a prezentovali názory vlastní. Z našeho pohledu šlo o zdařilou část a věříme, že si ji užili i delegáti. Ti s projevem byli odměněni, ale pochvalu si zaslouží

i ostatní aktivní účastníci debaty.

Před závěrečným seminářem o etiketě, obohaceným o postřehy účastníků, jsme jednali o třetím bodu agendy – „Klonování“. Podařilo se nám zkrátit přednášení stanovisek, a tak se jednání posunulo více do hloubky. Téma jsme zdaleka nevyčerpali a na Konferenci s ním jistě budeme ještě pracovat.

WTO – SVĚTOVÁ OBCHODNÍ ORGANIZACE

Na dnešním workshopu:

- *společná přednáška WTO a II. výboru na téma „Rozvojové cíle tisíciletí a mezinárodní obchod“;*
- *plenární a kuloární jednání;*
- *dokumenty Ministerské konference;*
- *jednání a schvalování agendy pro závěrečnou Konferenci.*

Světová obchodní organizace měla na čtvrtém workshopu velmi nabitý program. Jakmile byli delegáti uvítáni ve svém výboru, již se přesouvali do jiné místnosti za velmi zajímavým hostem. Na mladé ministry a některé delegáty z Rady bezpečnosti se přišel podívat Evropský ředitel společnosti Microsoft Jan Mühlfeit, který svým drahocenným časem nešetřil. Nejdříve se pan Mühlfeit vyjádřil ke globalizaci a liberalizaci obecně a dotkl se i liberalizace obchodu službami, což byl probíraný bod agendy. Vstřícný postoj vysoce postaveného českého manažera podnítl v delegátech zvědavost, a ti velmi rádi kladli otázky.

Pan Mühlfeit se po přednášce a diskusi chtěl o projektu dozvědět více, a proto se zúčastnil i samotného jednání ve výboru. Po jeho odchodu delegáti pokračovali ve své práci ministrů a neváhali

vyjádřit postoje svých zemí v rozporuplné otázce liberalizace obchodu službami. Na úplný závěr zaznělo ještě pár slov z úst předsednictva ohledně dokumentů schvalovaných Ministerskou konferencí.

Dnešní přípravné setkání navštíví host z Liberálního institutu, který vystoupí na společné přednášce výboru WTO a II. výboru Valného shromáždění na téma „Rozvojové cíle tisíciletí a mezinárodní obchod“. Probíraným bodem agendy dnes bude „Rozvojový aspekt a technická spolupráce“, tedy centrální téma Rozvojového kola z Doha. Nebude samozřejmě chybět ani jednání o podobě agendy a upřesňující informace o závěrečné Konferenci.

El Comandante se (ne)loučí...

„Mým vroucně milovaným krajanům, kteří mě nesmírně poctili tím, že mě zvolili členem Parlamentu, dávám na vědomí, že se nebudu ucházet, ani nepřijmu - opakuji již nikdy se nebudu ucházet ani nepřijmu – funkci Předsedy senátu, Prezidenta státu a vrchního velitele vojsk.“

S těmito slovy se v úterý 19. února 2008 symbolicky rozloučila se svými občany jedna z nejdéle vládnoucích hlav států na světě, člověk, který stál v čele „ostrova svobody“ od roku 1959, kdy se stal premiérem po svržení dosavadního vůdce Fulgencia Batisty. Kromě Fidela Castra jsou v čele státu déle jen dva monarchové – britská královna Alžběta II. a thajský král Bhumiból. V této souvislosti se hodí připomenout také další Castrův rekord – od roku 1960 je zapsán v Guinnessově knize rekordů jako státník s nejdelším projevem ve Spojených

národech. Projev trval 4 hodiny a 29 minut, ale zasvěcení vědí, že je to oproti nejdelšímu projevu na třetím sjezdu komunistické strany (7 hodin 10 minut), jen „slabá káva“.

S osobou Fidela Castra jsou neodmyslitelně spjaty pojmy jako „revolucionář“, „Zátoka sviní“ nebo „karibská krize“. Stopa, kterou zanechal na Kubě i v celé karibské oblasti je nesmazatelná – pro většinu obyvatel Kuby se snad hodí říci bohužel. Internetové vydání vládního deníku Granma přineslo zprávu během noci, takže většina Kubánců se ráno probudila jako každý den s tím, že El Comandante je stále oficiální hlavou Kuby, ačkoli od 31. července 2006 fakticky vládl jeho bratr Raúl, který předtím v čele ministerstva obrany strávil bez 20 měsíců 50 let. V roce 2006 se Castro podrobil operaci a od té doby byly zveřejněny jen nepříliš dlouhé nahrávky

Model NATO

This event is co-sponsored by the North Atlantic Treaty Organization

Riding on the Edge

In this issue of Chronicle, and in fact for the first time this year, you will not find an article written by a Model NATO delegate. It is not because they ran out of ideas or inspiration. By not assigning any articles I decided to “reward” the participants for the effort they have made up till now. After the forth workshop I implicitly felt we had come to a fascinating point.

As organizers, we are constantly surprised by the delegates, both in the positive and negative sense. The last meeting clearly demonstrated how little we still understand that, despite of years of experience. To allow you to peek into the kitchen, I must tell you that an organizer’s nightmare is

a boring and sleepy meeting. As far as I remember, setting up the workshop agenda, we are always starting off with a seemingly simple question: Are we going to fill the X number of hours with quality program? What if this activity scheduled for an hour turns out dead after just a few minutes? What will we do then?

Looking back at the 5 hours of a Model NATO session a couple of weeks ago evoked exactly such dilemmas. So how do the organizers solve such situations? There are two principal methods: to include as many tasks as possible on the day’s agenda and to assign plenty of home preparation in order to ensure that debates run smoothly.

Never have we expected, though, to be proved so wrong in our judgment. If you ever went to a party with so much food you would love to taste, but your stomach did not have the capacity to do so, then you can imagine the last workshop. Despite only 15 minutes of breaks throughout the day, not one of the many parts of our schedule received the time it deserved. A heroic effort, a pity, a new experience, a commitment to the future – all these words could describe the day.

Looking forward to new pleasant surprises, I invite you to read a story of what preceded the workshop. Leaving the demanding parts aside, Model NATO really is great fun.

The Aero Trip

The first of several arranged Model NATO events was held on Friday 8th. Such events are meant to be optional free time activities for students participating in this year’s Model NATO. The reason why we organize such things is simple. We would like to get to know delegates better, disengage them from their tiring ambassadors’ duties and help them perceive that the Model is not only about hard work but fun as well.

Our first stop on the way to achieving that was the excursion to Aero Vodochody. After a 15 minute ride on an overcrowded bus we stood in front of the main building with a huge blue sign reading Aero Vodochody. We were welcomed by our guide Zuzana Koloušková from the PR Department. First, she led us into a room, where Mr. Martin Mamula, the L-159B Project Manager was waiting for us with his presentation, which took a little over half an hour and focused mainly on the L-159. This subsonic jet is the pride of Aero Vodochody and, as we were told, it took over a decade to complete its development. The L-159 is produced in single and two-seater versions, and the latter is used exclusively for training flights. Mr. Mamula also told us about the high tech

technology, which can be found in the cockpit and that upgrades of such technology are mainly carried out by uploading various software. After finishing his very interesting presentation, a short time for questions followed. We got to learn for example how much an L-159 costs or how long it is able to stay in the air on one refueling. When all questions had been answered we moved to a hangar, where we could see L-159s for ourselves. After another set of questions, Mr. Mamula said goodbye to us and Miss Koloušková took over again. She told us about the history of Aero and that they were in fact producing supersonic jets, such as Migs and Tupolevs in the communist era. She also informed us of the current owner of Aero, the Penta group, which is trying to make the local runway available for part-time public use. It is already being used by aviation businesses to train their pilots’ take-off and landing skills. The final part of our excursion took place in a building where Sikorsky helicopters are assembled. Before leaving the Aero complex we took a group picture with an older jet Aero was once producing. I personally consider this trip successful and very educative and I cannot wait for another one!

Model EU

„Pokud není brán názor občanů vážně, podněcuje to extremismus..“

Hostem prvního workshopu Modelu Evropské unie byl odborný pracovník Institutu pro srovnávací politologický výzkum na Katedře politologie Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně Petr Kaniok.

Působíte na Institutu pro srovnávací politiku, čím se tam zabýváte?

Věnuji se institucím Evropské unie (EU), o kterých také vyučuji na Masarykově univerzitě. Zabývám se rovněž působením politických stran v rámci evropských institucí a euroskepticismem.

Můžete pro normálního středoškoláka vysvětlit pojem institucionální struktura EU?

Jde o způsob rozhodování v EU. Je to v podstatě totéž, co v České republice v rámci systému českých institucí. Ty evropské jsou sice zčásti specifické, ale v zásadě výzkum odpovídá výzkumu národních institucí politického státu. Instituce v EU jsou jiné v tom, že Unie není stát. Svým historickým vývojem jsou však hodně blízké národnímu státu, a to z toho důvodu, že instituce zastupují druhy moci, které jsou ve státě – máme tady zástupce výkonné, zákonodárné i absolutní moci. Toto dělení v zásadě funguje od 18. století a je tím pádem jakýmsi pojítkem národních institucí a institucí EU.

Kdybychom se podívali na Evropský parlament (EP), které ze změn posilující EP jsou podle vás nejvýznamnější?

Rád bych vyzdvihl, že v rámci schvalování rozpočtu dochází k zániku dělení výdajů

na závazné a nepovinné. V minulosti se totiž mohl parlament vyjadřovat pouze k výdajům nepovinným a ty mohl poté i měnit. V jeho pravomocích ale nebylo zasahovat do výdajů závazných. Po změnách v Lisabonské smlouvě se může parlament vyjadřovat k oběma těmto složkám. Další, dle mého soudu, významnou věcí je, že dochází k plošnému zavedení spolurozhodování a zvyšuje se počet oblastí, v nichž může parlament přímo ovlivňovat

legislativu. Tyto dvě změny bych viděl jako největší přínosy.

Jak jste již zmínil, zabýváte se také euroskepticismem. Myslíte si, že se liší ve starých členských státech a v těch nově příchozích?

Dle mého názoru je zásadním problémem představa, která panuje mezi západními politology. Podle nich je spousta politických stran v nově příchozích státech odpůrcem EU – například ODS v České republice nebo několik stran v Polsku. Já si však nemyslím, že bychom se o nich měli bavit jako o euroskepticích. Jsou spíše zastánci pomalejší integrace, mezinárodního přístupu k integraci. Označování politických subjektů za odpůrce je spíše politický útok, kterým se někteří politici pokoušejí diskvalifikovat všechnu kritiku EU. Pokud se má evropská integrace rozvíjet, je nutné se na ní dívat s určitým odstupem. Je nutno vidět i některé věci, které nefungují v EU. Z toho důvodu označování všech výhrad vůči integraci za nějaké výkřiky extremismu nebo skepticismu mi přijdou jako nešťastné. Ve starých členských státech skepticismus souvisí s extremisty, s nacionalisty. Je tudíž nutné si uvědomit ten fakt, že euroskeptik zcela odmítá integraci. To však není případ nových členských států.

Zmínil jste českou ODS. Myslíte si, že se nějak změnil její postoj od doby, kdy se ujala vlády? Vzhledem k tomu, že je členem koaliční vlády, tak musela od některých svých postojů ustoupit.

Hlavní partner

Botschaft
der Bundesrepublik Deutschland
Prag

Zastoupení
Evropské komise
v České republice

CEELI INSTITUTE
PRAGUE

Pokračování ze strany 13

Typickým příkladem je Lisabonská smlouva. ODS se totiž na svém kongresu kdysi zavázala, že žádný další přesun pravomocí od národního státu do Bruselu nepřipustí. To musela změnit. Já bych řekl, že je možná o něco vlídnější, ale jsou to spíše drobnější posuny. Ostatně, když se podíváme na aktuální atmosféru v EU, tak postoj ODS už dnes nejsou brány za extrémní.

Řekl jste, že jsou věci, které v EU nefungují – co podle vás nefunguje?

Já myslím, že úplně nefunguje evropská politika, nefunguje přenos názorů veřejnosti na politické špičky. Když se podíváme na volební účast v evropských volbách, je čím dál tím nižší. Politici nejsou schopni mobilizovat občany. Vzhledem k tomu, jak rychle

dochází ke zvyšování významu politické integrace a zahraniční politiky, tak schopnost politiků zapojit občany je hodně nízká. Další věc, kterou bych viděl jako nebezpečnou je, paradoxně, že politické špičky odmítají občas brát vážně názor voličů. Když bylo například v Dánsku při schvalování Maastrichtské smlouvy vypsané referendum a dopadlo špatně, tak bylo vyhlášeno tak dlouho, dokud se smlouva neschválila. To je podle mě špatně, protože pokud není brán názor občanů vážně, podněcuje to extremismus a systém, který není schopen přijímat tyto postřehy, je sám proti sobě.

-kp-

Dobrý delegát Velké Británie

Tak nám skončil workshop, paní Millerová! Měli to v Praze v tej škole ekonomickej. Příjemné místo pro setkání. To vědí, takovou akci nemůžou pořádat, jen tak někde, na nějakým plácku, to musej mít promyšlený. A to zajištění to taky není jen tak, na to musej bejt mozky študovaný, správně nadchnutý pro věc. Takovejch lidí, co tam bylo. A všechno samý mladý študenti, z celejch Čech i Moravy. Ve volným čase se přijeli poučit o tom světě politickým. To by jeden neřek, že to dneska ještě někoho zajímá. A ta smetánka, co jim tam přednášela. Samá známá osobnost. Jako ta paní Marie, no ta, jak pracuje s těma cizincema, co je tak zcestovalá. Tak ta vám tam házela historiky, to jeden koukal, jak ta její práce je náročná, jak záleží na každým punktu. Nebo ten pan Doucha, to je vám odborník na slovo vzatej, pracuje v tej vědeckej akademii, rolnikama se zabejvá. Nu věru lehkej foch to nemá, ale představěj si, jak poutavě o tom všem rozprávěl, padat špendlík na zem by šlo slyšet, to mi věřej. Taky tam byl ten, co

mu říkaj fanatickej, no ten, co tu přírodu brání vlastním tělem, jak von se vám to jen jmenuje, á Koteckej, jo jo Koteckej. Tak ten mě tam zaskočil nejvíc, jak von vám byl věcněj, a vůbec to není žádnej blbec, jak se říká, věděl vo čem mluví, toho bych považoval za zlatej hřeb dne, škoda že neměl větší prostor. No a ti co tam přijeli debatovat, ti študenti, to vám povídám – ti byli nachystaní a jak se tam paktovali mezi sebou, no radost pohledět. To vědí paní Millerová, to se dneska taky málo vidí, že lidi držej při sobě, jen tak ze slušnosti k sobě. Taky tomu náramně pomohli ti kucmoši, co se točili vokolo, ale v podstatě to tam režirovali, jak se sluší a patří a člověk si vůbec nepřipadal, že by byl u cizejch, a tak jim to tam uteklo, že se jim ani na dráhu nechtělo jít. To bylo náramný představení paní Millerová!

Petr Hajný,

ministr zahraničních věcí Velké Británie

Evropská unie potřebuje zemědělce. I ty drahé.

Po válce byla Evropa vyhládlá a nesoběstačná. Téměř v žádném odvětví, nicméně zdaleka nejvíc v zemědělství. Jako jeden z pilířů počátků Evropských společenství byla tedy při podpisu Římských smluv vytvořena Společná zemědělská politika (SZP). Politika, která nadherně splnila svůj počáteční účel: Postavila zemědělství na nohy, a to dokonce tak, že dnes je Evropská unie (EU) druhým největším exportérem potravin. Politika, kterou se ve správné době nepodařilo vhodně upravit a z toho důvodu ještě dnes ukusuje přes 40 % unijního rozpočtu. Politika, díky níž dnes nakrmená Evropa platí za produkty, jež sama předem dotuje, více než kdekoli na světových trzích, podporuje chudobu znemožněním přístupu na své trhy zemím třetího světa. A mohl bych pokračovat dále, vždyť problémy, které dnes SZP způsobuje, všichni známe.

Mnohem obtížnější je poradit, jak ven z tohoto začarovaného kruhu. Řešení totiž nespočívá v okamžitém zrušení SZP, byť i podobné hlasy se ozývají. Výsledek by byl jednoduchý – tržní mechanismy, které se zemědělství dlouho úspěšně vyhýbaly, by ji dnes stejně úspěšně zadupaly do země.

Ponechme stranou jednoduché liberálně-globalizační poučky o tom, že nejlepší by bylo, kdyby se nekonkurenceschopní evropští zemědělci zkrátka přesunuli do jiného odvětví, pokud na to nemají. Evropa totiž zemědělce potřebuje. Důvodů je mnoho, mezi prvními onen klasický, „krajinařský“: Zkuste si představit nádhernou Evropu třeba jen bez polí. Zkuste si vymazat všechny pole, co jste kdy viděli, a na jejich místo postavit high-tech továrny, zástavbu nebo jen plevel. I to může být důvod, proč původně ekonomický spolek evropských států dnes musí jednat

neekonomicky. Dnes už to totiž není jen ekonomický spolek, ale politický: A klasický politik by se přeci měl především starat o blaho svých obyvatel. Příjemné prostředí k životu k tomu bezesporu patří. Jsou i další argumenty. Prozaičtější, jako fakt, že se EU zkrátka nemůže z bezpečnostního hlediska stát závislou na importu potravin, i méně prozaické – zeptejte se makrobiotiků, proč bychom neměli jíst africkou zeleninu.

Pokud přijmeme skutečnost, že evropské zemědělství je žádoucí, můžeme přistoupit k samotnému jádru problému: Jak reformovat Společnou zemědělskou politiku bez toho, abychom dopustili zánik zemědělců? Řešení je dvojí – nepřímé a přímé. Přímá cesta je jednoduchá, snížením podílu SZP na rozpočtu, různými cestami. Nepřímo to bude složitější, avšak o to hodnotnější bude výsledek – je nutné přesvědčit obyvatele EU, že chtějí kupovat „své“ potraviny, ačkoliv jsou – případně budou – dražší. Vyrovnání se s tímto jednoduchým tržním mechanismem bude velký oříšek zejména pro zemědělce, neboť „nepřímá“ část reformy z velké části leží zejména na jejich bedrech. Pravděpodobně bude nutná i ona na počátku zmiňovaná transformace, ovšem pouze částečná, například do biozemědělství. Přísné potravinářské a hygienické normy a směrnice jsou sice často kritizované, ovšem možná právě uvědomění si jejich podstaty bude také jedním z důvodů, proč budou Evropané v budoucnu kupovat dražší evropské potraviny. Alespoň někteří, doufejme. Protože kdyby to byli všichni, zase by někde váznul trh, a o jeho šetrné zavedení se právě dnes snažíme.

Jan Vlachynský,

ministr zahraničí Belgie

Pokračování ze strany 11

z návštěvy venezuelského prezidenta Hugo Cháveze v nemocnici. Fidel Castro se však podle následujícího vyjádření nehodlá jen tak vzdát svého celoživotního boje za marxistickou myšlenku: „Neloučím se s vámi. Chci dále bojovat pouze jako voják idejí... Buďte obezřetní. Děkuji.“

Castrův americký protějšek, prezident George Bush, desátý prezident USA, se kterým byl Castro „nucen bojovat“, logicky tento krok uvítal – vláda Raúla Castra může teoreticky vést k pomalé, leč postupné demokratizaci Kuby, ačkoli zástupci emigrantských organizací v USA jsou skeptičtí, i když samozřejmě odstoupení Fidela Castra vítají. Republikánský kandidát na prezidenta John

McCain se dokonce vyjádřil v tom smyslu, že reformy na Kubě nejsou možné do té doby, dokud Fidel Castro nezemře. Bude se Raúl, označovaný za pragmatika, snažit jít ve šlépějích svého staršího bratra? Bude se snažit následovat příkladu Číny, která po vypořádání se s rovnostářstvím nastartovala ekonomický růst? Raúl, zvolený 24. února 2008 kubánským

Zdroj: aktualne.cz

prezidentem, se na čas stane jednou z nejsledovanějších hlav států – demokratická část světa může doufat, že se do jejího společenství (pomalu, ale jistě) přidá další země. Pravděpodobně se však bude jednat o plané naděje a tábor „diktátorů“ se rozroste, neboť jak vidno z úryvku poselství Fidela Castra, El Comandante se neloučí a jeho myšlenky, především na boj proti USA, jsou pevně zakořeněny v kubánských vládních strukturách a zcela nepochybně i v osobě jeho mladšího bratra.

Raúl Castro zatím zaujímá v žebříčku nehorších diktátorů světa, který pro americký magazín Parade vytváří historik a bývalý univerzitní profesor David

Wallechinsky, předposlední 19. místo. Nezbývá než doufat, že se během příštích let neposune blíže k nelichotivým prvním místům – do společnosti Kim Čong-Ila (1.), Omara Bašira (2.), Roberta Mugabeho (6.) nebo Islama Karimova (9.).

-dz-

Důležité sdělení!

V rámci slavnostního zakončení Pražského studentského summitu budou vyhlášeni vítězové těchto kategorií:

- nejlepší **Position Paper**;
- nejlepší **projev**;
- nejlepší **delegace Modelu OSN**;
- nejlepší **delegát/-ka Modelu NATO**;
- nejlepší **delegát/-ka Modelu EU**.

Hodnocení budou provádět členové vedení PSS.

Na delegátském večírku se pak také dozvíte, kdo jsou ti nejoblíbenější z vás – možnost hlasovat budou mít všichni delegáti. Podrobnosti se dozvíte v průběhu Konference.

Sledujeme vás!

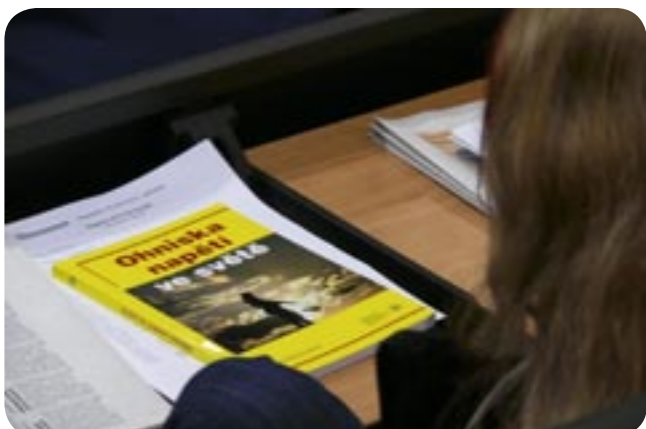
Fotogalerie

Delegáti Modelu NATO.

Myslím si...

Připravený delegát?

Jaroušku, tady jsem ti přinesl ty notičky... Díky Tomášku!

Jan Mühlfeit během přednášky dodržoval pitný režim.

III. výbor je připraven i na zkoušky z angličtiny.

Top partneři

Generální partner Modelu OSN

Hlavní partner Modelu OSN

Model NATO is co-sponsored by
the North Atlantic Treaty Organisation.

Univerzitní partner

Partner jednání

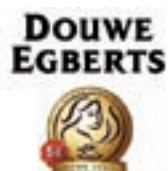
Hlavní partner Modelu EU

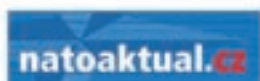
Partner zahájení

Dodavatelé služeb

Mediální partneři

Za spolupráci při vytištění Chronicle děkujeme PricewaterhouseCoopers.

asociace pro mezinárodní otázky
association for international affairs

www.amo.cz

Asociace pro mezinárodní otázky využívá zpravodajství z databází ČTK, jejichž obsah je chráněn autorským zákonem. Přepis, šíření, či další zpřístupňování tohoto obsahu či jeho části veřejnosti, a to jakýmkoliv způsobem, je bez předchozího souhlasu ČTK výslovně zakázáno.

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149 vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; šéfredaktorka: Michaela Baginová, tel: 721 711 293; zástupkyně šéfredaktorky: Kateřina Palová, tel: 604 155 942; e-mail: chronicle@amo.cz; anglická sekce: Richard Gracl, Jan Libíček, Tomáš Maule; odborná spolupráce: Lucie Bednářová, Jan Braunsberger, Petra Jiráňková, Jaroslav Kubát, Jakub Kulháněk, Luděk Mohr, Kateřina Palová, Jana Srpová, Tomáš Šindelář, Hana Valentová, Jan Walter, Daniela Zrucká; technická spolupráce: Radoslav Srp; fotografie: Petr Gottfried.
